

LÍVIA STARŠIE VERZIE GWIND ODMIETLI VIACERÍ. JA BY SOM SI JU DNES ODMIETLA TIEŽ.

Za každou dobrou knihou stojí (alebo v tomto prípade sedí) jemne deprimovaný autor odhodlaný dostať svoje myšlienky na papier. S fantasy trilógiou Gwind sa to podarilo slovenskej autorke Lívií Hlavačkovej už dvakrát. No okrem písania fikcie, ktorú nájdete na poličkách obľúbených kníhkupectiev, sa venuje aj rozoberaniu medicínskych tém na svojom blogu. A po kurze prekladateľstva to všetko zvláda aj v angličtine.

Keď väčšina ľudí vidí hotový produkt, ani si neuvedomia, koľko pokusov a chýb mu predchádzalo. Spomeniete si na svoje spisovateľské začiatky, keď ešte nebolo všetko také ružové? Písali ste už odmalička alebo vás niekto/niečo inšpirovalo až neskôr v živote?

Lívia: Neviem, či je to vôbec dnes ružové, nepovedala by som. Dodnes výsledku predchádza veľa pokusov a chýb a vždy bude. To je normálne pre väčšinu. Písanie je viac o následných úpravách než o písaní samotnom. O tom sa často nehovorí. Niektorí autori text upravujú priebežne, iní najskôr „vyflusnú“ prvý nápad a potom ho upravujú. Ja patríam do tej druhej skupiny, takže prepisovanie nevyhnutne patrí k môjmu písaniu. Rozdiel medzi začiatkami a dneškom je najmä to, že predtým som písala veľmi živelné. Teraz mám väčšiu kontrolu nad textom. Od malička som vymýšľala príbehy. Občas som nejaké aj zapísala. Potom som si ich zapisovala čoraz viac. Napokon som začala písať o čosi pravidelnejšie a našla som si v tom záľubu.

Vydať knihu nie je jednoduchý proces. Dobré známy je príbeh J. K. Rowlingovej, ktorú odmietlo 12 vydavateľov, kým našla niekoho, kto bol ochotný, dať jej príbehu šancu. Potýkali ste sa s niečím podobným aj vy? Akým problémom ste čelili pri vydaní vašich kníh?

Lívia: Jasné, že som sa s niečím takým stretla. Staršie verzie Gwind odmietli viacerí. Ja by som si ju dnes odmietla tiež. Aj o Beatles napríklad viacerí hovoria, ako ich nahrávky nechceli

sprvoti vydať. Nechceli, ale tá konkrétna nahrávka nebola úplne najlepšej kvality, a o tom sa hovorí menej. Ktovie, ako vyzerala tá prvá verzia Harryho Pottera. Pri knihách nového autora ide vydavateľ vždy do rizika. Aj knihy Dana Browna (autor knihy Da Vinciho kód) sa spočiatku nepredávali ako bestsellery. Pri Gwind je riziko o to väčšie, že ide o trilógiu.

Od prvého po druhé vydanie Gwind: Nezabiješ? prešlo 7 rokov, čo je, pre zaujímavosť, približne 11% života priemerného Slováka. Čo sa vám podarilo počas tohto obdobia zlepšiť či na novom vydaní alebo vašich zručnostiach v písaní?

Lívia: V tom období som prakticky nepísala. Mala som veľa osobných problémov a úplne som sa odmlčala. Aj ma prekvapilo, že keď som sa k písaniu vrátila s nejakou poviedkou, viacerí komentovali, o koľko sa zvýšila kvalita. Možno to bolo tým, že som si za tú dobu upratala hlavu a život. No a potom som začala na zlepšovaní svojho písania systematicky pracovať. Venovala som a venujem dosť času aj

teoretickej príprave. Sú rôzne knihy a kurzy plné užitočných rád o tom, ako pristúpiť k deju, k postavám či k písaniu ako takému. Tie mi pomohli a pomáhajú sa zlepšovať po každej stránke. Viac to však, podľa mňa, vidno na celkom nových textoch. Gwind si so sebou nesie to, že som jej dej a postavy vymyslela kedysi dávno. Moje nové ja sa z nej snaží vytrieskať maximum, uvedomujúc si, že moje nové ja by už ten typ deja nepísalo.

Písanie sa môže stať rituálom každodenného života. Máte nejakú zaužívanú spisovateľskú rutinu, ktorej sa zväčša držíte? Napríklad píšete v konkrétnu hodinu, s hudbou či si pripravíte aj niečo na zahryznutie?

Lívia: Už vyše dva roky pracujem na polovičný úväzok. Chvilu som hľadala to najlepšie rozvrhnutie dňa, teraz skrátka píšem každé dopoludnie. Trocha sa rozhýbem, pripravím si čaj s mliekom, zapálím sviečku a občas pridám neutrálnu hudbu, ktorá ma oddelí od okolitého sveta. Sadnem si. Píšem. Až treba variť obed. Pravidelnosť je dôležitá. Aj keď človek má na písanie len hodinu či dve, je dobré si spraviť niečo, čo akoby povedalo mozgu: „Aha, ide sa písať, chcem od teba nápady a slová.“

Trilógia Gwind, na ktorej pracujete, je zaradená do žánru fantasy. Čo vás viedlo k tomuto rozhodnutiu? Oblubovali ste ho už od detstva? A aký máte vzťah k iným žánrom? Viete si predstaviť, že by ste v budúcnosti napísali sci-fi alebo romantickú komédiu?

Lívia: Fantasy milujem už od detstva, začínala som s Tolkienom a potom som prečítala takmer všetky knihy z tohto žánru, čo mali v našej knižnici a jej pobočkách. V tom čase, bavíme sa o deväťdesiatych rokoch, bola v Bratislave jediná predajňa s fantasy literatúrou. V normálnych kníhkupectvách by ste fantasy (takmer) nenašli. Viem si predstaviť písať aj iné žánre. Baví ma detektívka. Sci-fi si viem predstaviť tiež, ale nie niečo vesmírne, skôr nejaké post-apo alebo niečo zo súčasnosti s ľahkými sci-fi prvkami. Romantická komédia odo mňa zrejme nehrozí. Tie si rada pozriem, keď si potrebujem oddýchnuť, ale čitateľsky ma také bavia len málokedy.

Niekedy sa stane, že rodičia majú obľúbenca medzi deťmi, učitelia medzi žiakmi a autori medzi svojimi postavami. Máte aj vy nejakú postavu, ktorú máte radšej, ako ostatné? Myslíte si, že by ste si rozumeli, ak by naozaj existovali v našom svete?

Lívia: Mám svojský vzťah s Gwind, mám ju veľmi rada a zároveň by som ju roztrhala v zuboch. To je však tým, že v mojej hlave žije už hrozne dlho. Iným spôsobom mám rada Cealiuna Gordiena, modrovlasého elfa z novely Drozd, ktorú som napísala ešte v roku 2006. Väčšina postáv, ktoré som napísala dávnejšie, mi dávno vyšumela z hlavy, ale on ostáva. Má u mňa špeciálne miesto. No a inak mám väčšinou rada postavy z príbehu, na ktorom práve pracujem. Tie sú vtedy moje najobľúbenejšie.

Chápem, že autori nemôžu byť experti na všetky témy, a preto si musia niektoré veci dohľadať. Čo najbizarnejšie ste vyhľadali alebo urobili pre svoju knihu?

Lívia: Tých bizarností je toľko, že už človeku ani neprídu zvláštne. Napríklad počítať, v akej vzdialenosti leží horizont, keď sa postava díva z kopca 200 m.n.m. Alebo aké detaily rozozná bojovník na hradbách, keď sa k nemu blíži nepriateľská armáda. Vidí výrazy tváre? (Nie). Ako sa starať o muly, mulice, somáriky či kone? Ako fungujú poštové holuby? Pre historické fantasy je toho treba najsť oveľa, oveľa viac. Mapy z toho obdobia, mená ľudí, miest, hostincov či hostinských. Pri detektívkach mám výhodu vzdelania. Viem si ľahšie vymyslieť, ako bude vyzeráť mŕtvola či aký by mohol byť spôsob smrti. Možno aj preto A.C. Doyle, autor Sherlocka Holmesa, zabrádol práve do detektívneho žánru; bol lekár.

Podľa vašich sociálnych sietí môže človek usúdiť, že ste aktívna osoba a máte veľa plánov. Na aký nasledujúci projekt sa najviac tešíte a prečo?

Lívia: Mám pred sebou výzvu napísať celkom nový príbeh a rada by som ho skúsila napísať po anglicky. Uvidíme, ako mi to pôjde. Ak nepôjde, vymyslím si iný. Prečo sa na to teším? Úprimne, momentálne úplne stačí, že to bude konečne niečo iné než Gwind. Teším sa tiež, ako budem môcť od začiatku aplikovať veci, čo som sa o písaní medzičasom naučila. A že budem tvoriť voľačo nové, to je vždy väčšia zábava, než prepisovanie a upravovanie a doladovanie už napísaného.

KNIHOMOL'SKÉ RÝCHLOOTÁZKY

Viac vás v knihe poteší mapa alebo originálne pomenované kapitoly?

Závisí od knihy, raz mapa, inokedy kapitoly.

Preferujete papierovú alebo pevnú väzbu?

E-knihy.

Dáte si k dobrej knihe skôr kávu alebo čaj?

Teplé kofeínové nápoje nediskriminujem.

Zapôsobí na vás viac tragický alebo šťastný koniec?

Najviac niečo medzi.

Ďakujem, že ste si našli čas a pomocou vašich odpovedí ste nám priblížili opačnú stranu príbehov. Milovníci kníh snád' načerpali inšpiráciu pre budúce čítanie a zoznámili sa s novou autorkou a jej knihami, ktoré si zaslúžia miesto na policičke. Možno sa nabudúce pozastavíte, keď v kníhkupectve na obálke zazriete meno Lívia Hlavačková a spomeniete si, aká kreatívna osoba sedí za hrbou slov, ktoré pomáhajú ľuďom utiecť z reality.

autor: Tamara Meňhartová
fotografia: Linda Kisková Bohušová
obálka: Martin Luciak

